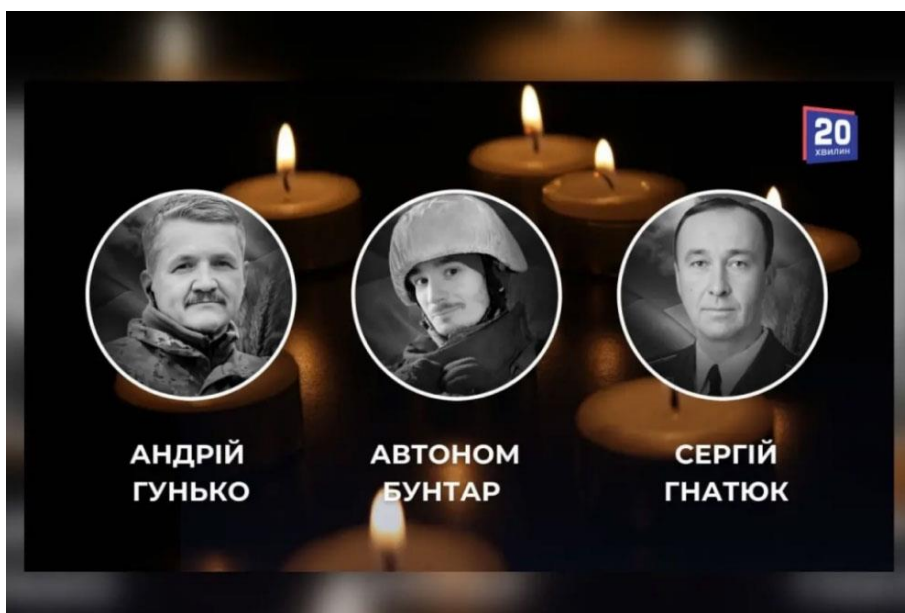

Вінниця прощається з Героями: Андрієм Гуньком, Автономом Бунтарем та Сергієм Гнатюком

2 години тому • Марія ЛЕХОВА • 0 • 1 • 475

- Сьогодні, 3 квітня, Вінниця прощається із трьома Захисниками.
- Андрій Гунько, Автоном Бунтар та Сергій Гнатюк пішли боронити країну за покликом серця від початку відкритого широкомасштабного нападу росії.
- Вони, незважаючи на медичні протипоказання, пройшли крізь пекло війни, ставши прикладом відваги, незламності та любові до Батьківщини.
- Низько схиляємо голови перед їхнім подвигом!

- **Андрій Гунько**

- Народився Андрій Гунько у Вінниці 17 березня 1971 року. Після навчання у 33-й загальноосвітній середній школі закінчив факультет фізичного виховання та спорту Вінницького державного педагогічного інституту (тепер університет), а пізніше заочно – Тернопільський національний економічний університет. У цивільному житті працював на посаді директора компанії, що спеціалізується на вантажоперевезеннях. Разом із дружиною виростив сина, який став комп'ютерним генієм.

- «Андрій мав золоті руки. Всього того, що мав вміти як чоловік, його навчив батько Микола Митрофанович – любити землю, займатися бджільництвом, вправлятися з вудкою... За що б не брався, у нього все виходило якнайкраще, – каже Юлія Вотчер. – А ще Андрій був патологічно доброю людиною. Навіть риболовлею займався лише спортивною. Колись пожартувала, що прийду до нього на смажену рибку, то він тільки знизав плачами та відповів: «Я ж її тільки цілую та відпускаю»...»
- Андрій Гунько добровольцем став на захист України вже на другий день повномасштабного російського вторгнення. У війську пройшов усі щаблі від рядового до офіцера.
- З позивним «Директор» у лавах Сил територіальної оборони захищав Київ, далі у складі 45-го окремого стрілецького батальйону брав участь у бойових діях на харківському, донецькому, луганському напрямках. За мужність та героїзм, проявлені під Авдіївкою, був нагороджений відзнакою Головнокомандувача ЗСУ «Золотий хрест».
- Згодом опікувався підготовкою воїнів у навчальному центрі Чернігівської області «Гончарівське» та знову повернувся на передову. Цього разу на посаді командиром трьох груп 425-го окремого батальйону безпілотних систем. Загинув 29 березня. Воїну навічно залишилося 54 роки.
- «За своїм складом Андрій не був воїном. Це він зрозумів, коли вступив на навчання до Харківського вищого військового командно-інженерного училища. Там йому найбільше докучала муштра, необхідність підкорятися командам. Тож аби залишатися вільною людиною, він невдовзі залишив цей заклад, – розповідає мати полеглого Героя, знана волонтерка Юлія Вотчер. – Втім, із великою війною все змінилося. Андрій відразу долучився до оборони України, хоча через слабке здоров'я мав усі підстави уникнути призову. У лавах ЗСУ дуже багато працював над собою: коли одні ледве долали 50 км – пробігав 60, де хтось вважав 20 віджимань нормою – витягував 30 та більше... Я ледь не кожні десять днів бувала на передовій і бачила як Андрій ставав геть іншою людиною, зі сталевोю волею та витримкою. Він ні на що не нарікав, хіба лишень тоді, коли змушений був готувати воїнів у тилу, адже думками перебував із побратимами у горнилі війни, куди рвався душею та тілом...»
- **Прощання**
- Церемонія прощання з Андрієм Гуньком розпочнеться сьогодні о 12.00 у залі Вінницької обласної філармонії (автоколону для супроводу формуватиметься об 11.15 біля Будинку офіцерів, за адресою: просп. Коцюбинського, 37 і рушить через центр міста.

- Чин поховання воїна відбудеться близько 14.00 на Алеї Слави Сабарівського кладовища.

Автоном Бунтар

Народився Автоном Бунтар у Вінниці 11 червня 1990 року. Був старшою дитиною в сім'ї, де згодом у нього з'явилися сестричка та два брати. Навчався у 2-й загальноосвітній середній школі, після чого закінчив ДПТНЗ «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище» за спеціальністю «Оператор з обробки інформації та програмного забезпечення». У цивільному житті працював в одній з релігійних громад графічним дизайнером.

«А на дозвіллі опікувався власним рок-гуртом «Нінея», в якому був за вокаліста. Мав чудовий голос, який торкався душевних струн, – каже мати полеглого воїна. – Взагалі був дуже релігійною людиною, з молитвою йшов по життю, з молитвою воював за Україну...»

Автоном Бунтар за власним покликом долучився до захисту України від початку повномасштабного російського вторгнення. Воював у лавах 120-ї окремої бригади територіальної оборони, а пізніше став у стрій 12-ї бригади спеціального призначення «Азов», де за ним закріпився позивний «Юзеф». Боровив Батьківщину на запорізькому та донецькому напрямках. Був старшим солдатом, зовнішнім пілотом (оператором) безпілотних літальних апаратів, брав участь у спецопераціях. Свій останній бій воїн прийняв 25 березня поблизу селища Новоспаське Бахмутського району. Йому було 34 роки.

«Автоном ще задовго до повномасштабного вторгнення відчував свою відповідальність за долю країни. Тож, попри вердикт лікарів про непридатність до військової служби, активно допомагав ЗСУ: їздив у зону АТО/ООС, передавав розвіддані та навіть брав участь у деяких військових операціях, – розповідає мати Героя Оксана Олександрівна. – А коли розпочалась велика війна, зробив усе, щоб долучитися до лав оборонців. Його не могла б спинити жодна сила. Казав, якщо зараз не піду, то вже завтра ворог буде у нашій хаті. Дуже хвилювався за свого первістка, який щойно народився, дружину та всіх нас...»

Прощання

Церемонія прощання з Автономом Бунтарем відбудеться о 9.30 у стінах Римо-католицького костелу Святого Духа за адресою: вул. Келецька, 117-А (траурна процесія рухатиметься центральними вулицями міста з вул. Є. Коновальця, початок о 9.00).

Поховають воїна об 11.30 на Алеї Слави Сабарівського кладовища.

Сергій Гнатюк

Сергій Гнатюк народився 2 жовтня 1967 року. Після закінчення 30-ї загальноосвітньої середньої школи пройшов армійський вишкіл і вирішив присвятити своє життя військовій справі. Відповідну освіту опанував у вищому військовому автомобільному командному училищі та зі здобуттям Україною незалежності продовжив службу у Вінниці. Разом із дружиною виростив двох синів, які пішли стопами батька, обравши шлях захисту людей та Батьківщини. Наразі один із них несе службу в частині, котрій Сергій Євгенійович віддав чимало років свого життя, а інший – стоїть на сторожі правопорядку та безпеки у рідному місті.

«Сергій був дуже правдивою, прямолінійною людиною. Ніколи нічого не говорив поза вічі. За таку порядність його поважали друзі, колеги, побратими. Знали, він не вдарить у спину, навпаки – прикриє та підтримає у скруті, – розповідає дружина Небесного Воїна Олена. – Він дуже любив синів, вкладав у них серце та душу, а ще більше тішився своїми онучками, яких балував наче принцес, даруючи квіти та свою безмежну відданість...»

Підполковник Сергій Гнатюк незадовго до повномасштабної російської агресії через погіршення здоров'я завершив військову кар'єру, втім не вагаючись знову повернувся у стрій. Був заступником командира 116-ї окремої механізованої бригади. Боровив Україну, зокрема на запорізькому та харківському напрямках. За самовідданість під час виконання бойових завдань та винятковий внесок у захист держави був відзначений низкою нагород, серед яких Хрест «Честь і Слава», медаль «Захисник Батьківщини» та медаль «Захиснику України». Серце воїна припинило битися 1 квітня. Йому було 57 років.

Церемонія прощання з Сергієм Гнатюком розпочнеться об 11.30 у ритуальній службі «Реквієм» за адресою: вул. Батозька, 12 (колонна зала №2).

Чин поховання воїна відбудеться близько 14.30 у селі Зарванці Вінницького району.

Щирі співчуття рідним та близьким. Вічна пам'ять та слава Героям!